

Fekete Anna

ODÜSSZEUSZ NEM TALÁLJA ITHAKÁT

Az öngyilkosság fensőbbsegesen elegáns formája,
ha sokszor mondogatsz egy nevet. A sajátodat
vagy másokét, különb-különb embereket, egy városét,
egy szigetét, és ezt a kőrakást, a kereszteted,
az egyre súlyosabb és jelentősebb betűsört
éjjel-nappal emlegeted. A világban önmagad ismered fel
– ki érné be kevesebbel? Így lesz egyetlen Név
a hangok milliárdja közt ébredező hajnal,
egyetlenegy név a seregnyi éltöt rejtegető éjszaka.
Egy sziget összes álma, rejtekútja, csalódása.
De legalább nem félsz. Valaha erdő állt itt,
szabad és rendetlen: sziklák, susnyások, dombok,
történetek, olajfaligetek. De mára temető lett
az egész sziget: minden szegletet, völgyet
elfoglal a kisebb-nagyobb fejfák regimentje.
Nem látsz mást, csak emlékjeleket.
És minden faragott fejfán ugyanazt a nevet:
Ithaka. Keresnéd a tengert a szemekkel,
megkapaszkodnál a kikötőből támadó szélben.
De az áhított betűsor nem enged többé.
Hiszen hazaértél. Végre.

Irodalmi Szemle, 2019/12.